

DOMOVINA

Izhaja 5., 15 in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gld., za pol leta 1 gld., za četrt leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Odprto pismo novoizvoljenim odbornikom občine Jurklošterske.

Pred kratkem smo Vam izkazali zaupanje, izvolivši Vas za občinske odbornike ter Vam torej izročili v roke národne in gospodarske zadeve, naše lepe občine, ki šteje tri tisoč prebivalcev. Slovenske občine so v laškem okraju zelo potrebne; kajti od občin je odvisen okrajni zastop, a od tega pa okrajni šolski svet. Od občin je tudi odvisno slovensko uradovanje pri c. kr. okrajnem glavarstvu in deloma celo pri c. kr. namestništvu v Gradcu. V obče se ne dvomi, da bi z občinskim imetkom dobro ne gospodarili, a prepričani bi že radi bili naprej ali bodete, Vi moške slovenske krvi, v novem odboru in vloh v občinskem uradu slovensko uradovali, kakor je to storil prejšnji odbor. Mi vemo sicer, da spoštujete svoj slovenski jezik, katerega Vas je naučila draga mati, a zgodilo bi se vendar lahko, da bi novi župan s svojimi svetovalci in prebivalci občine res po slovensko uradoval, s c. kr. okrajnim glavarstvom, z okrajnim zastopom, drugimi občinami, sodnijo, davkarijo, žandarijo, finančnim ravnateljstvom i. t. d. pa po nemško. To bi bilo na veliko škodo našemu maternemu jeziku in vsemu narodu! — Čujte torej! Ako bi začela večina občin našega glavarstva po nemško uradovati, potem ne potrebujejo v Celju več pri glavarstvu slovenskih uradnikov, na njihovo mesto bi nastavili sčasoma same Nemce, a sin slovenskega kmeta, ki je s težavo, stradanjem v bēdi in grenkem pomanjkanju dovršil gimnazijo in potem višje šole, bi ne mogel več dobiti dobro plačane službe pri glavarstvu, saj itak že zdaj ti-

ščijo z nemškimi uradniki na Slovensko. Mi dajemo državi krvni davek t. j. svoje sinove jej dajemo v vojake, a zraven plačujemo pošteno svojo dačo, od katere bi potem v prijetnih odnošajih živel le nemški uradnik, naši sinovi pa, za katere smo se s potom svojega obraza trudili vse življenje, da so posedali po šolah po 12 do 16 let, stali bi pred vrati okrajnega glavarstva brez službe, katerih bi si morali drugod iskati. To velja tudi o sodnijah, davkarijah i. t. d. S slovenskim uradovanjem se prisili vlada, da nastavlja tudi v Gradcu pri namestništvu, vsaj nekoliko uradnikov, zmožnih slovenščine. Do zdaj je slovenski narod vsaj toliko napredoval, da tudi visoka gospoda spoznava, da mora na Spodnjem Štajerskem vsak uradnik slovensko znati. Kadar bodemo pa pri občinah nehali slovensko uradovati, takrat ne bodo pri višjih oblastnijah več rabili Slovencev in se bodo našim sinovom zaprla vrata do boljših služeb, katere bodo odslej uživali le Nemci. Vsakomur je znano, da so občine tudi važen faktor pri volitvah v okrajni zastop in ravno ta je v laškem okraju v nasprotnih rokah, ki se nikjer ne ozira na potrebe slovenske narodnosti. Upamo, da bodete v odboru sicer sklenili slovensko uradovanje, a to še ni dovolj! Odbor mora izrečno naročiti županu in svetovalcem, da mora isti ne samo na znotraj t. j. s prebivalci občine, temuč tudi na zunaj t. j. z vsemi uradi, kakor z okrajnim glavarstvom, okrajnim zastopom, z župnijskimi uradi, s krajnimi šol. sveti, sodnijo, davkarijo, s finančnim ravnateljstvom, žandarmarijo itd. vselej in povsod brez izjeme slovensko uradovati; zato, da si pridobi naš mili materni jezik pri vseh uradih tisto veljavo, ki mu je zagotovljena v členu XIX. državnih in osnovnih postav. Ta postavna veljav-

nost našega jezika stopi pa le tedaj v življenje, če se je sami poslužujemo t. j. če zahtevamo slovensko uradovanje. Mnogoletne žalostne izkušnje so nas izučile, da je ta postavna veljavnost našega jezika ostala le na papirju, ker se nismo na svojo sramoto, znali svojih državnih pravic posluževati, a „kdor se sam zaničuje, je podlaga ptujčevi peti“. Po tem resničnem pregovoru so tudi res pri vseh uradih naš jezik tako dolgo v stran potiskali, dokler nismo pri občinah slovensko uradovali ter se za svoje jezikovne pravice potegovali. Uradovanje v slovenskem jeziku v občinah je torej velike važnosti za ves narod. Zatorej si bodite vedno svesti, da ste kot Slovenci dolžni svojo ljubezen do naroda ne samo v besedah, temveč tudi v djanju kazati!

V našj občini stanuje nek tujec po krvi in veri, ki se sicer zadnji čas kaže na videz prijaznega naše narodnosti, obljubnjóč, da, ker je izvoljen z nova za odbornika (bil je tudi ud prejšnjega odbora), če bi ga volili za župana, ostanejo vsi napisi pri občini, občinskih cestah, kakor doslej, samo slovenski, da pa bo uradoval v slovenskem in nemškem jeziku. Tu se spominjamo basni, v katerej je jež v hudej zimi prilezel k lisici na prag, proseč jo, naj ga vzame pod streho, saj jej ne bode nobene nadleže delal. Lisica se ga usmili, a jo poznej vendar nehvaležni jež s svojim zbadanjem iz luknje izžene. Ta tuji mogotec bi torej z nami kmeti res slovensko uradoval, dobivali bi živinske potne liste v slovenskem jeziku in tudi sejini zapisniki bi se po slovensko pisali, z vsemi drugimi uradi bi pa po nemško dopisoval in bi s tem oškodil naš jezik in naše narodne pravice. On tudi ni zmožen slovensko uradovati, ker slovenščine še toliko zmožen ni, da bi se s kmetom za silo sporazumel

LISTEK.

Mati.

Prosto iz srbskega preložila Marica Strnadova.

Bilo je po zimi. Solnce zakrivajo sivi, zimski oblaki; ostri krivec brije čez prazno plan in žene „babje pšeno“ v okna, koja so okrašena z lednimi cveticami.

Mlada mati sedi poleg zibke svojega deteta, koje je videti jako slabo; oči v koje je mati gledala nad vse rada, iz kojih jej je odsevalo nebo, bile so zaprte. Težko so dihale mlade prsi, in vsak zdihljaj pretresel je mater v dno duše, ker je bil podoben zadnjemu zdihu umirajočega. Na blede ličice bolnega deteta stopal je mrtvaški pot.

Mati gleda zmedenih očij na svoj najdražji zaklad, raz njen obraz bere se silna bōl, koja muči njeno ubogo dušo. Žalostno, nemo zre na svoje jedinče in obupno vije roke, s kojimi bi storila vse, kar bi jej moglo oteti ljubljeno dete. Tri noči in tri dni že ni zatisnila očesa.

Nakrat jo moti v njenej žalosti krepko trkanje na vrata.

„Naprej!“ reče mati. Vrata se odpró in polagoma spet zatvoré, ker pa ni slišati nobe-

nega koraka, ozre se uboga žena, da vidi, kdo je prišel.

V sobo je bil stopil starec, ogrnjen v obnošen ogrtač. Obleko je imel sivo, kakor so bili sivi njegovi redki lasje, in navzlic ostrozobi zimi hodil je bos, radi česa se tudi niso čuli njegovi koraki. Bila ga je sama kost in koža, da je bil bolj sličen smrti, kakor pa človeku. Tresel se je mrázú po vsem životu in šklepetal je z zobmi, koje je imel navzlic svoji starosti močne in bele. Zasmilil se je materi in ker je dete obšel mirni sen, odkar je bil došel starec, vstala je mati od zibke in šla, zakurila na ognjišči sredi sobe, da bi si pogrel premrle ude.

V tem sede pa starec k zibki in začne prepevati tako čudno ubrane pesni, da so spominjale bolj na pogrebne molitve, kakor na nežne spavančice.

„Kaj meniš, starec, smem li upati, da mi bo okrevalo dete?“ praša mati navidezno sočutnega tujca, ko pride k zibki nazaj.

Z glavo jej je sicer molče prikimal, ali hote ali ne hote zazibala se mu je okoli usten tako zasmehljiva poteza, da se mati zajóče. Pogleda ga prodirnim pogledom in pobesi glavo na prsa, a starec začne v tem spet rahlo pevati svojo žalostno spavančico.

Mati sede na ognjišče. Toplota prešine njene otrple ude in nepopisna bōl obsenči njene duha, nehote zapro se njene od joka in bedenja rdeče oči. Tri noči in tri dni že ni bila zatisnila očesa.

A nakrat se prebudi. Mráz in neka zagonetna groza jo spreletava. Prvi njen pogled bil je na zibko, a groza — — ni starca, ni deteta ni nikjer!

Brzo preišče posteljico, koja je bila še topla, preišče vso hišo, a zaman. Nesrečna mati! Zakaj si le za trenutek zadremala? Spanec je brat smrti, zato si pomagata povsod; smrt pa je zibala tvoje dete! — in je odnesla.

V tem času je žalovalo vse po hiši, kjer je kraljevala smrtna tišina. Ura na steni je obstala in nje tegovi dotikali so se tal. Vse je bilo tako tiho, tako tiho...

Mati zvihra lahko oblečena in zmešanih las na plano, obupno kliče: „Dete moje, angel moj, kje si, kaj se godi s teboj?“ — Neka visoka žena, ogrnjena v dolg, črn ogrtač odgovori njej: „Brezumnica! dovolila si smrti, da ti je v spanje zazibala dete, mesto, da bi jej bila pokazala, kje so tesarji naredili vrata! Pa še zadremala si, ko je bila ona pri tebi; mar ne veš, da je jedva čakala, da bi se ti zaprle oči? Baš takrat ti je vzel starec dete! — Videla sem ga

Izgovor pa, da bode pisar slovensko uradoval, je jalov; kajti na vsem svetu ni župana, ki bi podpisal dopise, katerih ne umé. S slovenščino bi torej naš drugoverski tujec ravnal, kakor v basni jež z lisico. Da bi metal ljudem pesek v oči, sega ta mogotec pogosto globoko v žep, da obdari kakega ubožca, najrajše pijanca, ki potem po krčmah na široka usta hvali njegovo „dobro in usmiljeno srce“, a tudi manjim posestnikom dava proti znižanemu plačilu po kako hojo in drv iz gozda, kupuje za nje posestva, proti vračilu kupne cene na obroke, a zato ga morajo ti in vsi njegovi delavci (naš krivoverski tujec je tudi tovarnar), pri volitvah voliti v občinski odbor. V obče je o njem tudi znano, da preganja do skrajnosti vsakogar, kdor se mu zameri, že sama ta zdivjana lastnost ga dela nesposobnega za občinskega župana, ki se mora vedno in povsod kazati nepristranskega moža.

Odborniki, možje slovenske narodnosti! To Vam je vsem dobro znano; zato se tudi nadejamo, da ne bode volili za župana ali za občinskega svetovalca moža, ki bi upregel občinski urad in Vas v svoj tlačanski voz, ki bi rezal globoke boleče rane po trati slovenske narodnosti. Mislimo, da se nam tudi ni treba sklicevati na vse one pravde, katere je pred leti vodil proti malim posestnikom, da jim je odvzel posest gozdov trdeč, da so graščinska last. Ubogi lastinarji videč, da bi jih dolge pravde z mogotcem spravile na beraško palico, so se udali sili.

Dovolj! Pričakujemo, da bode te uvaževali vse to, pred vsem pa, da ne bode za narodne pravice niti za las popustljivi. Tudi svoje kmečke časti ne smemo zastavljati tujcem; kajti v kmečkih občinah naj gospodari le kmet, v slovenskih le Slovenec, v katoliških le katoličan! Tako Vam kliče s prijateljskim pozdravom več volilcev.

Govor drž. poslanca dr. L. Gregoreca

v seji drž. zbora dne 21. aprila 1894.

Visoka zbornica! Leta 1890 so izdali škofje avstrijski skupni pastirski list. V tem listu se nahajajo glede naših šol te-le besede:

„Naš sveti stan nam prepoveduje molčati, ko je naša dolžnost, da govorimo. Ne smemo in ne moremo gledati propasti verskega mišljenja, propasti nravnosti in izgubo najdražjih, največjih zakladov katoliških narodov avstrijskih.“

Slednjič opominjajo visokočastiti škofje vernike, naj volijo za poslance le take zanesljive katoliške možje, koji smatrajo za prvo svojo nalogo, z vsemi močmi delovati na to, da se uresniči nraavno verska vzgoja mladine.

Skoraj potem so se vršile volitve v državni zbor. Pri teh volitvah se je kmetsko ljudstvo vseh kronovin razun Češkega in Moravskega dr-

kako brzo je bežal in na rokah nosil tvoje dete. Vihral je, kakor burja; — kar smrt jedenkrat zgrabi, to se nikoli več ne povrne, čuj, nikoli več iz njenih kostnih rok, revna mati!“

„Oj, povej mi samo, po katerem potu je odšel,“ zaviče mati. „Vse hočem storiti, samo da ga najdem.“

„Nič lažje kot to,“ odvrne črna, tuja žena, „a predno ti to povem, moraš mi peti vse spavančice, koje si pevala izgubljenemu detetu! Znaj i to, da je meni ime: noč.“ —

„Vse, od prve do poslednje hočem ti peti drugokrat, samo sedaj ne, glej, mogoče, da še dojdem starca in mu vzamem svoje ljubljeno dete!“ —

Noč pa na to prošnjo le z ramami pomiga, kakor bi hotela reči: „Meni je pač vsejedno, če hočeš ali nočeš, saj ni dete moje“ — in misli oditi, a mati se proseča oklene njenih nog, obljubujoč, da hoče koj sedaj peti, le naj potrpi.

Pela je tako sladkomilo in s tolikim občuvstvom, da bi bila mogla obuditi njena pesem mrliča, živega človeka bila bi pa popolnoma očarala. Pevala je dolgo, a slednjič zadušili so njen glas potoki solzá, koji so jo potlačili nalik preobila rosa nežno cvetico. Noč se je usmili.

žala teh opominov. Tudi slovenski narod je ubogal.

A vpraša se: Kako so ti voljeni konservativni možje tukaj v visoki zbornici spolnjevali opomine škofov? Kaj so sploh storili da se uresniči verska vzgoja mladine?

Žal, pripoznati moram, da se je zgodilo bore malo, nič, da nič! Ker v večini se ni skrbelo niti za volitev šolskega odseka, kakor bi ne bili potrebni pri šoli nikaki poboljški, nikake premembe.

A sedaj, za časa koalicije, je še slabše. Sedaj so oni konservativni gospodje, kateri so udje koalicije, že vsled načrta koaličijskega, obsojeni k molku. Zakaj, vprašanje o šolah spada gotovo mej ona velika vprašanja, katera bi morali pustiti sedaj v miru. Da, neki veliki častilec koalicije je v svojem listu svoje katoliške volilce glede šolskega vprašanja tolažil celo s prihodnjim stoletjem. (Veselost in klici: Čujte! Čujte!) A narod se menda ne bode s tem tolažil, ampak zahteval bode vedno in vedno verske šole, a naš slovenski narod še poleg tega tudi narodne šole. Kajti naš katoliški slovenski narod zahteva krščansko-verskih in domoljubno-narodnih šol.

Naloga nas slovenskih poslancev je, te zahteve, te želje naših volilcev tukaj zastopati, in jaz hočem to nalogo takoj pričeti.

Visoka zbornica! Ko so zahtevali naši visokočastiti škofje, da se naj uresniči nraavno-verska vzgoja, tedaj gotovo niso te očetovske a resne besede našle onega zanimanja in onega spoštovanja, koje zaslužijo, ampak našle so celo nasprotstvo in sovraštvo.

A sedaj, po štirih letih, so se stvari nekoliko spremenile. Položaj se je spremenil njim v prid; njih besede se zopet omenjajo in misli se, da so one gotova pomoč proti preteči neizrečni nesreči. Celega naroda se je polastila namreč slutnja preteče bližnje nesreče in narod, ki sluti zlo, sluti prav. Vsa znamenja govore za to. V 16. stoletju se je začela cerkvena prekucija, ki je pokrila pol Evrope z razvalinami in s krvjo. A cerkev je vendar nadvladala. V 18. stoletju se je razširila prekucija iz Francoske, človeštvo je neizrečno trpeto in ž njo tudi cerkev. A glej čudo, katoliška cerkev se je prebudila k novemu življenju. A sedaj stojimo ravno pred 20. stoletjem in tako tudi pred družbeno prekucijo, koja preti sedanjemu družbenemu redu s popolnim preobratom in uničbo. Vsak trezno-misleč motritelj evropskih zadev in stanja mora uvideti resnost te nevarnosti. Vprašanje je le še: Ali moremo še to nesrečo preprečiti ali že ne več? A v tem nas tolaži najvišji zastopnik cerkve, tedaj zastopnik one moči, katera je slavno nadvladala vse dose danje prekucije, najčastitlivejša oseba na tej zemlji, sivolasi papež Leo XIII. ter nas zagotavlja, da je še rešitev mogoča, a pri tem se morata izpolniti vsekakor dva pogoja: Delavcem-trpinom se mora dati zaslužen plačilo, da se lahko človek spodobno preživi, a oni, kojih gospodarstvo

„Dovolj,“ reče sočutno. „Reva, sedaj pa hitro pojdi po tem potu na pravo v oni le gozd; tam je smrt s tvojim detetom!“ —

Dasi spehana od bolesti in dolzega petja, zdirja mati naprej; ljubav do deteta žene jo naprej, kakor žene veter lahko meglico. Kmalu se vidi sredi mračnega gozda — na križpotji in obstoji, da bi pomislila, ali naj krene na levo ali na pravo! ... Ob potu je rastlo mnogo kopinja, a brez cvetja in listja, saj je bilo po zimi. Obđano je bilo z ledeno skornjo in raz vršičke viselo je ivje namesto sladkih jagod.

Mati se obrne k največjemu grmu s prašanjem: „Kopinje, mar si videlo bežati tod mimo smrt z majhnim detetom?“

„Da, sem!“ odgovori kopinje, „a ne povem ti prej, kje je, da me zagreješ na svojih prsih, ker me je prevlekla ledena skorja, kakor vidiš.“

Nakrat poklekne mati ter objame trnato kopinje. Ostre bodice se jej zasade v kožo, iz tisoč ran curlja ji kri, koja se pomeša s tajajočim se ledom in zalije korenine, da je kopinje nakrat ozelenelo in obrodilo plod! —

Toliko toplote ima materinska ljubezen! —

(Konec prihodnjič.)

propada, se morajo po zakonih varovati, da jih ne ugonobijo in upropastijo oni, ki imajo več posvetnega blaga. 2. Poti nekristjanskim načelom družabnikov (socialistov) se moramo boriti s krščanskimi načeli in s krščansko vzgojo otrok, ali: Družbeni preustroj in krščanska vzgoja otrok, jedina ta dva sta oni pogoj in oni pomoči, s kojima si še moremo v tem slučaju pomagati.

Celemu svetu je znano, gospoda moja, kak vtis so naredile pri vseh narodih besede sivolasega papeža; celo mladi cesar nemški in mogočni car ruski sta to hvaležno priznala. Sploh ne moremo zanikati, da vlada v celi Evropi bolj in bolj mogočno zanimanje za vzgojo v krščanskem duhu. V Nemčiji so mislili pred kratkim vpliv cerkve na šole, ki je že tako ali tako jako velik, še zakonito povečati. V Belgiji stojé verske šole s posvetnimi državnimi na eni in isti stopinji; v Franciji se bolj in bolj polnijo z učenci zasebne šole, katere zdržuje tamkaj katoliško duhovstvo z neizmernimi žrtvami. In, gospoda moja, gotovo je važno, da so se tudi v Italiji spremenili odnošaji. Še pred 20. l. je svaril nek angleški državnik italijanske ministre, rekoč: „Noben narod ne more brez trdne, verske podlage prosperovati delj časa“. A italijanski ministri so odgovorili: „Hočemo vendar poskusiti.“

No, poskušali so, in kam so prišli? V preteklem letu je hotela srenjska uprava v Milanu odstraniti vse verske vaje in šole. A proti temu se je izreklo 30.000 očetov in po štiridnevni razpravi je zmagala krščanska stranka.

In, gospoda moja, tudi v Avstriji so se te stvari zboljšale. Bolj in bolj raste zanimanje za krščanska načela pri vzgoji in šolah. Vedno rase prepričanje, da je podlaga zakonov za ljudske šole iz leta 1868 in 1869 jako slaba in nestanovitna. A ta podlaga korenini v sedanjem vzgojslovju, ki ni nič drugega nego pogrešano modroslovje, ki se rabi pri vzgoji.

Gospoda moja! Mej drugim se naslanja sedanje vzgojeslovje na pogoj, da je človek že tako vstvarjen, da je že sam ob sebi priden in pravičen, ako se mu pravo, dobro, lepo, pravično in nraavno le pokaže. Mislijo, da bodo potemtakem premagali že vse strasti, da se bode lahko bori proti vsem skušnjavam, tudi tedaj, ako stoji na primer pri odprti nestráženi državni blagajni. (Veselost in odobrenje.)

Pravi in trdi se, da navod k dobremu po verskih nagibih ni potreben. Tak navod je baje, ako ne škodljiv, vendar nepotreben. (Dalje prih.)

Celjske novice.

(Odlikovanje.) Gosp. dr. A. Gertscher-ju, c. kr. predsedniku okrožnega sodišča v Celji in g. A. Urbasu, c. kr. višjemu sodnijskemu svetniku v Gradci, podelil se je red železne krone 3. vrste.

(Kolodvorska postaja) v Celji bode se v toliko popravila in prenaradila, da se bode iz čakalnic hodilo naravnost na peron.

Županom celjskim) bil je zopet izvoljen g. Gustav Stieger; podžupan pa je Julius Rakusch. Tedaj vse pri starem. Slovenci imeli bodedo isto razmerje, kakor do sedaj. A svaka sila do vremena!

(Poštna asistenta) sta postala: g. E. pl. Ziegler (iz Črnovice) v Celji in g. A. Peychl na Zidanem mostu.

(Hans Windbichler,) lastnik odgojevalnega instituta za dečke v Celji, bil je pri obravnavi dne 7. t. m. zaradi hudodelstva zoper nraavnost po §§ 129 b, 128 in 132 ter zaradi goljufije vsled nagovarjanja h krivemu pričevanju po §§ 197 in 199 kaz. zakona obsojen na 14 mesecev ječe, poostrene z jednim postom vsak teden.

(Budalost ali nevednost.) Celjski nemški listič usaja se nad nekim duhovnikom, da je nekega dečka imenoval Iškarjota, radi neke neprilike. Duhovnik, o katerem brblja ta ničpomembni listič, mrtev je že skoro leto dni. Razvidno je iz vsega, da ti brezvestni pisuni, bi le radi hujskali proti častiti duhovščini in ako ne morejo, ker se bojé, lagati o živih, lažejo o mrtvih, ker vedó, da se ti ne morejo zagovarjati. Ta listič tudi grozno besni proti našemu državnemu poslancu g. M. Vošnjaku ter zabavlja proti njemu

tako, da se mora gabiti vsakemu poštemu človeku. Isto tako si privoščiti tudi državnega poslanca gosp. prof. Šukljeta. — Zakaj so ti gospodje tej klikli trn v peti, to dobro vedó oni, vemo pa tudi mi. Tolažilno je le, ne samo za gospode poslance, temveč tudi za nas, da vé ves olikani svet, kaj je ta listič celjske nemškutarske garde.

Spodnje-štajerske novice.

(Presvetli cesar) je podaril šolskim sestram v Mariboru za razširjenje šole 300 goldinarjev.

(Premembe pri č. duhovščini.) Župnija v Monšbergu se je podelila č. g. Bl. Cilenšek, župniku v Zagorji in župnija v Škalah se je podelila č. g. Jak. Lempl-u, župniku v Olimljah.

(V Grižah) se zida za novo čveterorazrednico lepo šolsko poslopje, ki utegne do jeseni biti dodelano.

(Poslanec Robič) je pri razpravi naučnega ministerstva govoril strokovnjaško in dobro. Paudarjal je med drugim, da razne napredovalne šole niso prav urejene, da se zlasti za kmetijske napredovalne šole dajo premale podpore. Naglašal je, da je na Štajerskem pomanjkanje učiteljev; toda 3. učiteljišča za Štajersko ni prej treba, dokler se za mariborsko učiteljišče ne sezida potrebno stalno poslopje. O učnem in šolskem redu od 20. avgusta 1870. l. je rekel, da je malo častno, da se ta naredba še vedno začasna imenuje, koje vendar že 23 let stara in ko v nekaterih točkah še prave veljave več nima, in ko se ta naredba, prvotno le za ljudske šole izdana, še za meščanske šole rabi. Prof. Robič je tudi obžaloval, da se materinščina v ljudskih šolah premalo goji, in da štajerski Slovenci še zdaj nimajo zastopnika niti v deželnem odboru niti v deželnem šolskem svetu.

(Premembe pri učiteljstvu.) S službami ste menjali učiteljci: gospica A. Schubert na Planini in M. Pressl v Rajhenburgu.

(Na Dobrni pri Celji) so ustanovili slovensko bralno društvo.

(Lesni tatovi.) Iz Rajhenburga se nam poroča, da so lesni plovci iz Savinjske doline križev teden imeli prav ugodno vreme za svojo lesno kupčijo ob Savi od Zidanega mosta naprej. Voda jim je ravno primerno narasla, da so lahko plovili. Prodajali so pa tudi po vseh postajah dobro, posebno ob sejmu sv. Florijana dan v Krškem. Kar se pa jim nikoli še menda ni zgodilo, to se jim je letos v Rajhenburgu pripetilo. Nekaterim plovcem so namreč mladi fantalini deske kradli. Toda žandarmi so jih kmalu zasačili in mlečne tatičke v Sevnico odpeljali v zapor.

(Veselica čitalnice v Brežicah.) Veselica, katero je priredila čitalnica v Brežicah, dne 6. maja 1894, v prostorih hotela Klembas, obnesla se je jako sijajno, da je mladi čitalnici in njenim marljivim udom v čast in ponos. Vabilu odzvalo se je mnogo odličnega občinstva iz okolice, pa tudi iz daljnih krajev slovenske domovine. Duševni užitek, katerega je preskrbela brežka čitalnica svojim udom in gostom, pa je bil tudi izreden. Gledališka predstava diletantov, s katero se je veselica začela, ugajala je vsem in razvnela občno veselost, katera je vladala do konca veselice. Igrala se je Ogrinčeva izvirna gluma: „Kje je meja“. Igralci rešili so svoje naloge kot diletanti jako povoljno; posebno je ubudil uradniški sluga Zveriga, čijega rola je bila v spretnih rokah gosp. Hansa, mnogo veselosti. Gospod Hans je, rekli bi, rojen komik, vsakemu prizoru zna izvabiti veselo stran, da je celo resnobni oče Križ g. Zagore nazadnje moral nabrati ustnice na smeh. — Kraža je prav dobro predstavljal gosp. Šventner, kateremu se je vsestransko čestitalo, kot uprizoritelju in voditelju gledališke predstave. Rozko Marijano vselej pametno gospodinjo Križovo, pogodila je jako spretno in naravno gospodična Pavla Planinc, ljubezniva Polonica pa je bila v osebi gospodične Jelice Degen, zares draženstna hčerka Križeva, ki je celo prebrisanemu Zverigi zmešala pamet. — Vse točke na to sledečega koncerta izvrševale so se izborno. — G. Jelica Degen igrala je na glasovirju Sattnerjevo fantazijo: „Kje so moje rožice“, potem Hoffmeisterovo transkripcijo podoknico iz „Tehar-

skih plemičev“ in Vilharjevo balado: „Pravljico pravil je starček pod lipo,“ ter žela pri vsaki točki burno pohvalo. — Pevski zbor pod uzornim vodstvom gosp. kapelana Mešičeka, pel je Kocijančičevo: „Danes tukaj, jutri tam“, Vogelovo „Glas domovinski“ in Jekličevo: „Pevčeva spomladanska“ jako precizno in navdušeno. — Vrhunec veselosti pa je obudil čitalniški tamburaški zbor, ki je pod jako spretnim vodstvom g. učitelja Zupana, po komaj trimesečnem obznanju, pri tej veselici nastopil prvokrat in pokazal, kaj in koliko se zamore z marljivostjo in ljubeznijo do stvari, v tako kratkem času doseči. Brači so bili v rokah gdč. Jeline Degen, Pavle Planinc in Tinike Schmidt, na bisernico udarjala je gospa Mundova, g. Šetinc pa jo je pratil s kontrašico, brdo vihtel je g. Šventner, trsalke pa so igrali gospodje Černetič, Pečnik in Brovet — Komaj so zadoneli krepki glasovi Jenkovega „Naprej“, zaorili so po celi dvorani mogočni klici „živio“. — Radost, navdušenost in srčno zadovoljnost, bral si vsakemu raz obraza in po svršetku skoro, da ni bilo konca ploskanji in klicanju tamburašev. Toda tamburaši bili so neizprosljivi za ponavljanje ter se za eno točko pevskega zbora zopet prikazali in udarili dr. G. Ipavčevu-Bartlovo: „Danica“, potem Zeise Bartlov: „Ljubinčin sen“, Vilharjevo: „Mila lunica“ in končno Farkašev: „Vienac hrvatskih narodnih popievaka“. — Videlo se je, da so se gdč. tamburašice in gosp. tamburaši sicer v kratkem času vrlo dobro izvežbali, tako, da ni bilo spoznati, da nastopijo zares prvokrat. — Veselice udeležilo se je tudi več posestnikov iz okolice in videl si lahko, kako se jim je topilo srce od veselja nad krasno domačo zabavo. Čitalnica brežka pa je tudi nastopila pravo pot, da privabi ljudstvo k sebi, da mu daje priliko spoznati krasoto in milino svojega jezika, svoje pesmi, svoje godbe in omike, da ga uči spoštovati, čislati in braniti slovensko reč. Le tako naprej in kmalu bo konec renegatstva. — Po koncertu bila je prosta zabava jako mična in smelo rečemo tudi koristna. — Po prisrčnem pozdravu podpredsednika čitalnice g. Planinca, vrstili so se govori in zdravice v veseli družbi, vmes pa so zopet neutrudljivi tamburaši udarjali zopet novih komadov in to tako točno, da smo se zares čudili, kako je bilo mogoče, da so se v tako kratkem času toliko zamogli naučiti. — V veseli družbi zapazili smo komaj, da nam je noč izginila in da nas je beli dan gledal skozi okno.

(Odbor „Slov. pevskega društva v Ptuj“) razposlal je poverjenikom note ter nabiralne pole. Prosimo tem potom vse poverjenike, rodoljube in prijatelje slovenske pesmi, da vsak v svojem krogu deluje za prosep in razvoj društva. Opažovali smo žalibog lansko leto neko mlačnost in popustljivost posebno, kar se tiče nabiranja letnih doneskov. To je prouzročilo, da se je blagajnica precej skrčila in da nam letošnje slavnosti, pri kateri se obhaja desetletnica društva, ne bode menda mogoče v tistem okviru obhajati, kakor to zahteva ugled in dostojnost društva, ki uživa mnogo simpatij. Nečemo dolžiti in očitati posameznim slojem našega narodnega razumništva, da si imamo prav bridke izkušnje. Toliko pa lahko rečemo, da če se tega društva in smotra, kateri je po društvenih pravilih podlaga društvu, trdno ne oklenemo in ne držimo, bode naš prapor kmalu padel in zastaja bo zavlada v celem vrsti. Še je čas, da se temu izognemo. A treba je napeti vse sile. V prvi vrsti naj se nabirajo letni doneski, katere so nekateri še dolžni za nekaj let. V drugej vrsti treba je, da se pevkinje in pevci prav pridno vežbajo. Natačneje podrobnosti o programu slavnosti javili bodemo svoj čas.

(Novo šolsko poslopje) se bode postavilo po sklepu krajnega šolskega sveta v Rušah na Spodnjem Štajerskem. Stroški so proračunjeni na 15 do 18 tisoč goldinarjev.

(Nova pošta.) Za Dramlje pri Št. Juriju na južni železnici, okraja celjskega, dovolila se je pošta; ista bo v zvezi s pošto v Št. Juriju na južni železnici, kamor bo hodil poštni pot po štirikrat na teden.

(Rimski grob.) Na Dravskem polju pri sv. Miklavžu na Spodnjem Štajerskem je našel kmet, ko je oral v njivi, krasen star rimski grob.

(Za lovce.) V Ormožu ustrelil je te dni trgovec g. A. Martinc, lepo veliko rodo (štorkljo) iz precejšnje višine. Taka ptica je v naših krajih precej redka prikazen.

(Gozda za 600 gld. je pogorelo) v Črmošicah pri Ptuj nekemu posestniku in ptujskemu minoritskemu samostanu.

(Pri Velikinedelji) se bode zidalo novo šolsko poslopje za 24.749 goldinarjev. Kdor hoče se manjševalne dražbe vdeležiti, naj vloži svoje ponudbe do 15. maja pri krajnem šolskem svetu pri Velikinedelji.

(Ormoško vinorejsko društvo) bode kaj blagotvorno delovalo, kedar bode treba, da se začno z ameriškimi trtami zasajati ondotni vinogradi, katerih se je trtna uš že precej lotila. Morebiti je že skoro polovica ondotnih vinogradov okuženih. Vinorejsko društvo v Ormoži pa se pripravlja, da bode imelo amerikanke na razpolaganje za nove nasade. S pomočjo podpor, ki jih je dobilo od raznih zastopov, kupilo se je za trtnico in matičnjak amerikank velik vinograd, ki obsega 137 arov; na njem bode mogoče na leto 40.000—60.000 reznikov pridelati. Vrh tega se je po vsem okraju ustanovilo do zdaj 14 malih poskušališč z ameriškimi trtami, katere je v oskrbovanje izročilo sledečim domoljubom-vinogradnikom: pri sv. Miklavžu g. dekanu A. Švingerju, v Vinskem vrhu; g. županu Fr. Hanželiču, v Jeruzalemu; g. trgovcu A. Miklu, v Brebrovniku (2); g. županu J. Simoniču in posestniku J. Granu, na Humu; g. županu M. Ivanuši, na Kogu; gosp. županu Fr. Zabavniku, v Podgorcah; posestniku g. A. Hrovatu, v Zavcah; posestniku g. J. Mešku, v Šodincih; g. županu V. Hočevanju, v Vitanju; meščanu g. J. Klemenčiču, v Jastrovcih; posestniku g. A. Novaku, v Cerovcu gosp. grafu D. Des Enffans D' Avernas-u in v Pavlovih g. A. Šoštariču.

(Premembe poduka — bi sodili mi.) V nekem okrajnem glavarstvu na spodnjem Štajerskem so bile za tržko občino ukazane po c. kr. okr. zdravniku stroge naredbe gledé snaženja in uredbe stranišč. Zoper takov ukaz se je pisanja več hišni posestnik pritožil, toda v pritožbi, katero so še drugi podpisali, je rabil razžaljive besede za gosposke in za osebo c. kr. okrajnega zdravnika. Gosposke so pa to pritožbo odstopile državnemu pravdnistvu, katero bode podpisance ostro tožilo pri sodnji. — Mi menimo, da je vzrok temu največ ljudska nevednost. Naše gosposke cesarske postave in svoje ukaze ljudem premalo razlagajo. Zakaj ne bi, kakor storé v naših nemških okrajih, glavarji, po posebnih svojih časopisih priobčevale naredbe svoje? Zakaj ne bi to v slovenskem jeziku storile?

(V Mariboru) snujejo žensko podružnico sv. Cirila in Metoda.

(V Gradcu bodo baje naši nemškutarji) po binčkostih vezali otrobe. Naš Wokaun želi namreč zopet imeti „Parteitak“, na katerem misli Gradčanom, če ga bodo le prišli poslušati, kar pa zelo dvomimo, natvezovati, kakošna nesreča bi bila za spodnje-štajerske nemškutarje, ako bi Slovenci dobili slovenske paralelke na celjski gimnaziji.

(Odbor akad. društva „Triglav“) prosi najljudneje, da objavite v Vašem cenjenem listu sledečo zahvalo: Odbor akad. društva „Triglav“ si šteje v prijetno dolžnost, zahvaliti vse one zavode in gospode, ki so društvo gmotno podpirali v preteklem zimskem tečaju 1893/4. Blagovolili so darovati: mariborska posojilnica 50 gld., ptujška 30 gld., celjska 25 gld., ormoška 15 gld.; g. dr. Jurtela, odv. in dež. posl., v Šmarji 8 gld.; po 5 gld. gg.: dr. Dečko, odv. in dež. posl., Gregorič, zasebnik v Ptuj, dr. Ipavc B, zdravnik, dr. Klasinc, odv. v Gradcu, Podgoršek, polic. uradnik, Premru, voj. kurat, dr. Serbec, odv. in dež. poslanec.

(Lugloški zajetniki — rešeni.) Česar ni nihče več pričakoval, to se je vender zgodilo. Gradčani, ki so bili devet dnij zajeti v Luglochu so vsi rešeni. Zasluga zato gre v prvi vrsti gozdnemu pristavu v Ljubljani, gosp. Puticku, znamenitemu raziskovalcu kraških jam. Dokler ni bilo njega na lice mesta, vršila se je vsa rešilna akcija brez sistema, brez premisleka, tako nerodno, da je ostra, proti političkim organom graškim naperjena pisava raznih listov povsem

opravičena. G. Putick je takoj dogovorno s poznavalci terena določil načrt, po katerem se je vršila rešilna akcija. Določil je, da je jezove, kateri so bili zopet odpuščeni, iz nova narediti, vsaj tako močne, da morejo vodo pol ure zadrževati. Vojski so v tem razstrelili skalovje, tako, da se je uhod razširil. Ko je bilo to gotovo, zajezila se je voda in gosp. Putick je postavljajoč svoje življenje v nevarnost, prvi splezal v jamo. V 25 minutah se je vrnil in prinesel veselo vest, da zajetniki živé. Številno občinstvo je bilo radosti izven sebe. Kar je bilo narediti, se je hitro naredilo in potem so šli g. Putick v spremstvu potapljalca Fischerja in nekaterih drugih gospodov v jamo in začeli zajetnike spravljati na dan, kjer so jih ljudje presrčno pozdravljali. Ko so bili okrepčani, odpravilo jih je rešilno društvo v Gradec, le jeden, dijak Hayd, je bil tako slab, da je moral ostati v Peggau-u. Rešeni zajetniki pripovedujejo, da so pač imeli nekaj kruha in sira pri sebi, a ko jim je tega zmanjkalo, so uživali sveče, katere so pri sebi imeli. Bili so ves čas pri zavesti in z nepopisnim veseljem slišali prve detonacije, sluteč, da se bližajo rešilci. Svidenje s sorodniki in znanci je bilo zelo ginljivo. Cesar je brzojavnim putem sporočil rešiteljem svoje priznanje. Ko se je njegova brzojavka prečitala pred jamo, nastala je med zbranim občinstvom velika navdušenost, vse je hitelo izkazat z ovacijami rešiteljem zasluženost priznanje.

Druge slovenske novice.

(Družbi sv. Cirila in Metoda) so od 1. do 20 aprila t. l. naklonili naslednje darove: Slavno uredništvo „Slov. Naroda“ 17. zbirko kronin darov, nabrano od 1.—30. marcija t. l. v znesku 520 kron 20 vin. — doslej je „Slov. Narod“ nabral blizu 7000 kron; — sl. ženska podružnica v Sežani po blagajničarici g. Franji Gulić 100 gld.; čč. gg. mariborski bogoslovci za 1893. leto 68 gld. 40 kr. poleg basa za tamburice, ki ga je od družbe prejel „klub slovenskih tehnikov“ na Dunaji; sl. posojilnica v Ribnici, drugo polovico pokroviteljine v znesku 50 gld.; sl. posojilnica v Celji za 1894. l. lep prispevek 50 gld.; sl. posojilnica v Konjicah 25 gld.; vč. g. Franc Lenc, župnijski upravitelj v Kazazah, 13 gld. nabranih pri občnem zboru podružnice za Pribloves in okolico; sl. posojilnica v Črnomlju 10 gld.; g. Rudolf Kosér, učitelj v Juršincih za „pisanko“ ob raznih prilikah nabranih 9 kron 20 vin; vč. g. župnijski upravitelj Karol Kirchmayer 5 kron, ki so jih darovali: vč. g. pošiljatelj in posestniki v Št. Jurji pri Velikovci: Matevž Škofic, Juže Pušl, Jože Daneš, Karol Lipnik; g. Brunner iz Novegamesta 2 kroni. — Za zidanje šole v Velikovci sta darovala: Sl. posojilnica v Spodnjem Dravbeugu 100 gld. in vč. g. deželni arhivar Anton Koblar 5 gld. — Sl. „Slovensko učiteljsko društvo v Ljubljani“ je podarilo 100 izvodov „Knjižnica za mladino“. — Iskrena hvala vsem darovateljem, zlasti še naklonjenim nam hranilnicam in posojilnicam! V nadaljno podporo se vam priporoča: Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(O deteljnem semenu) je izdala kranjska deželna vlada sledeči ukaz: „Glasom razpisa visoke c. kr. deželne vlade za Kranjsko, z dne 3. aprila 1894, št. 1375, se trguje na Kranjskem večkrat s semenom rumene medene detelje pod napačnim imenom, ter se prodaja kot seme rudeče detelje. Nadalje se tudi prodaja seme ameriške rudeče detelje, ne da bi se povedalo, od kod je, kar je pa na veliko škodo kmetovalcev, ker ima ameriška detelja mnogo manj vrednosti od domače. — Nadalje se večkrat uvažajo na Kranjsko tudi odpadki od čiščenja deteljinega semena pod imenom dobre detelje in kot pravo deteljino seme prodajajo. — S takim ravnanjem se kmetovalec ali naravnost oškoduje, ali pa trpé neposredno škodo, vkljub temu, da kupijo sicer cenejše toda slabejše seme. — Županstvom se naroča, da opozori kmetovalce na škodo, katero trpé vsled kupovanja slabjšega deteljinega semena. Pri tem se pripomni, da poštenega deteljinega semena po sedanjih tržnih cenah ni dobiti izpod 80 kr. klgr.“

(Za okrajno šolsko nadzorništvo) na Kranjskem, je zdaj 13 nadzornikov te vrste, namera-

vajo v bodoče samo 5 učiteljev za ta posel izbrati, tako, da bi za več glavarstev le en nadzornik bil. Sedeže bi imeli ti nadzorniki: v Ljubljani, v Postojini, v Kranji, v Krškem in v Novem mestu, in bi dobili dopust kot učitelji, torej enako, kakor na Štajerskem. V tem obziru to hvalimo, ker je težko dvema gospodoma, šoli in nadzorništvu streči, kakor je do zdaj bilo. Na drugi strani se pa bojimo, da se hoče na Kranjskem preveč šolskega uradovanja uvesti, zlasti se bojimo, da ne bi se približevali takemu šolsko-nemškemu birokratizmu, kakoršno je bilo na Štajerskem n. pr. pri Ambrožiču, in kakoršno je deloma še v tej deželi. — Kako se nemška posest še naprej tudi v tej točki čuvati hoče, kaže to, da bode iz med imenovanih nadzornikov baje eden „nemške krvi“, namreč oni za nemške šole.

(Mestna hranilnica v Kranji) je določala lani še le pol leta, pa je v tem kratkem času imela 156.000 gld. prometa. Tudi novomeška, ki se je s 1. majem otvorila, bode gotovo lepo napredovala, kajti 1. dan je že imela obilo hranilnih vlog.

(V Kranji) se otvorita v bodočem š. letu dva razreda zopet dovoljenega gimnazija.

(Slovenske posojilnice l. 1893). Posojilnica na Slatini je imela lani 19.682 gld. prometa, 61 gld. čistega dobička in 1545 gld. rezerve. — Posojilnica v Prevaljah na Koroškem je imela 69.170 gld. prometa, 352 gld. čistega dobička in 627 gld. rezerve.

(Pedagogičsko društvo v Krškem) zborovalo je 10. t. m. v Kostanjevici. Glavni zbor bode julija meseca v Krškem; takrat se bode udom dvoje knjig razdelilo: tretja pa tudi do konca tega leta.

(O. Florentin Hrovat), vikar frančiškanskega samostana in vodja deške ljudske šole v Novem mestu, je prejšnji teden umrl. Pokojnik se je rodil dne 1. maja 1847. l. v Zgornjem Tuhinju in bil l. 1870. posvečen v mašnika. Od l. 1872. do 1876. bil je učitelj na ljudski šoli v Kamniku, potem pa je prišel v Novo mesto kot vodja ljudske šole, na katerem mestu je ostal do svoje smrti. Bil je izvršten učitelj, iskren mladoljub, in se odlikoval tudi kot pisatelj mladinskih spisov. Poslovenil je znane v mladinske spise Krištofa Šmieda, spisal o misijonarju in sadjerejcu Pircu lep životopis, ki ga je priobčila družba sv. Mohorja, sodeloval pri slovenskih listih, opisal novomeško okrajno glavarstvo itd. Škoda za dobrega moža.

(Iz Št. Jarneja) na Dolenjskem se nam poroča, da so tudi v ondotni okolici že zasadili nekaj novih vinogradov, med katerimi se posebno nasadi g. Bučarja odlikujejo.

(Iz Leskovca pri Krškem) se nam poroča, da so se učitelji s šolsko mladino zelo trudili pri zatiranju hroščev, da so mladino kar peljali v gozde in ondi mrčes lovili ter tako kacij 10 mernikov nabrali.

(Iz Velike Doline) tik hrvaške meje se nam poroča, da je ljudstvo, ki je v teh krajih kaj siromašno, vendar že precej zasadilo nove vinograde, pa je baš vsled tega pomoči silno potrebno, dokler mu ne začne novi nasadi roditi. Kakor drugod prosijo tudi pri nas pri deželnem odboru podpore in to v toliki meri, da bode dežela komaj v stanu vsem vstreči.

(Za otvoritev dolenjske železnice) 30. t. m. se delajo velike priprave; baš tako za dostojen sprejem „Sokola ljubljanskega“, ki bode v nedeljo, 3. junija izletel po novi progji med solnčne dolenjske vinske hribe.

(Kmetijska podružnica novomeška) je napravila v Beli Cerkvi poskuševalen ameriški vinograd, v katerem je letos čez 3000 trt na novo posadila; v njem je bilo pa lani še 7000 trt vzgojila; od teh je polovico svojim udom podarila, polovico pecepila.

(O razširjenji nalezljivih bolezni) je izdala kranjska deželna vlada ukaz, v katerem se naročuje mnogim osebam, da so dolžne naznanjati županstvu slučaje nalezljivih bolezni; te osebe so: zdravniki, babice, mrtvogledi, duhovniki, učitelji, gospodarji, hišniki, gostilničarji.

(Sneg) je bil 5. t. m. pobelil gore in hribe in skoro tudi nižine; škode je nekaj učinil le po tistih krajih, kjer še ni bilo sadje popolnoma ocvelo. Zdaj se nam sicer zopet krha vreme, pa

da le še enkrat ledene može (12. 13. 14.) prestanemo, pa smo brez skrbi.

(Na Koroškem) hočejo okrajna glavarstva slovenska županstva z globami prisiliti, da bi nemško uradovala. Moj Bog, kam pridemo, če bodo gosposke same temeljne naše postave (§ 19 osnovnih zakonov) prelomljemale? O tem so se sicer slovenski poslanci v državnem zboru pritoževali, toda malo verjetno je, da bi kaj pomagalo! — Sad koalicije ali kaj?!

(Slovenski tabor) nameravajo sklicati domoljubi v tržaški okolici in se javno pritožijo zoper krivice, katere jim dela v šolskih zadevah laški mestni svet.

(Isterskim poslancem laške stranke) so bili slovanski poslanci tako podkurili, da jih nič več ne mika, poslanstvo izvrševati; kar od kraja se njih glave temu odpovedujejo. Vsaj so po drugod slovanski in slovenski poslanci nasproti enakemu sovražniku vse premeški

(Odbor akad. društva „Slovenija“) se je sestavil v odb. seji dne 27. m. m. takole: predsednik: stud. phil. Josip Žilih, podpredsednik: stud. univ. Davorin Zwitter, tajnik: stud. phil. Janko Mulaček, blagajnik: stud. univ. Škender Šešek, knjižničar: stud. phil. Josip Komljanec, arhivar: stud. phil. Ivan Orel, gospodar: stud. univ. Fran Šmid, namestnika: stud. univ. Al. Bizjak, stud. univ. Edmund Engelman, pregledniki: stud. tehn. Al. Ciuha, stud. univ. Stanko Kogel, stud. phil. Ivan Maselj.

(Dunajska Slovenija), dijaško društvo, je praznovalo svojo 25 letnico.

(Na dunajski regionalni razstavi v rotundi) razstavil je pravo „štajersko kapljico“ g. Seršen iz Ljutomera. Vince, ki se toči v nalašč za to pripravljene koči, ugaja posebno. Hvalijo tudi gospodične, dve brhki Šentjurčanki, radi ljubeznjivosti in prikupljivega vedenja.

Druge avstrijske novice.

(V državnem zboru) se je začela razprava o proračunu finančnega ministerstva, ki je zbornici predložilo tudi nov načrt obdačenja. Govorilo in sklepalo se je tudi o tržaških skladiščih.

(Zoper malo loterijo) je uvel dr. Roser v državnem zboru že svoj 30. govor v teku več let, od kar je poslanec. Z nova je z dobrimi dokazi hotel vlado in zbornico prepričati, koliko greha, tatvine, samoumorov in škode prouzroči ta „prostovoljni davek“, ker nekateri strastno po sto in tisoč gld. stavijo in ker le sreče prisiliti ne morejo, postanejo nesrečni. Finančni minister pa ne da tega davka iz rok, kajti donaša mu lepe dobičke.

(Po novih davčnih predlogih) finančnega ministra vpeljal se bode sčasoma, kedar bode obveljalo, osebni davek, katerega bodo morale plačevati torej še tiste osebe, katere do zdaj še niso nič obdačene bile, ker se jim po sedanjih postavah ni moglo do živega priti, n. pr. ljudje, kateri le od svojih kapitalov žive in dr.

(Dunajsko mesto) bode vzelo 35 milijonov na posodo.

(Daljna uredba denarne vrednote) je bila daljši živahnejši predmet razprave v državnem zboru baš minuli teden. Mladočehi in protizidje so ostro zoper govorili, pa so zmagali vendar židje in liberalci.

(Na hrvaškem) želi narod, da bi se obe narodni, protivladni zjedini stranki, voditelji sicer preveč gledé načel „dlako cepijo“, vendar se bode združenje posrečilo.

(Prvi maj) je veliko delavcev po Evropi, po glavnih mestih, po tovarniških in uradniških krajih praznovalo, veliko pa delalo. Nekateri so zborovali, zbirali se po ulicah, kjer jih je pa policija razganjala in pri tem je prišlo do izgredev tako n. pr. v Gradci, na Dunaji in drugod.

(Jud igravec, slepar in samomorilec). V Zagrebu je bil jud Schwarz, brat milijonarja zaigral veliko tisočakov, ki so bili največ bratovi, kajti svoj denar je bil baje svoji ljubici zaupal. Ko je potem pozno po noči domu prišel — pripovedoval je izmišljeno drug dan policiji — napadla sta ga roparja, katerima je dal 20.000 gl. da sta ga pri življenju pustila. — Policija in sodniki so po Zagrebu in po svetu iskali roparjev, a jih ne našli, ker se je bil žid zlagal. Ker

je videl, da pride njegova sleparija na dan, vstrelil se je sam.

(V poljski Ostrovici) so prišli štrajkujoči premogokopi z žendarmi navskriž, da so morali ti na nje streljati in jih več postrelili in ranili.

(V višji, magnatski zbornici) v Budapešti cerkveni zakoni niso bili sprejeti.

(Madjaron) utegne „košutovanje“, nad katerim se je spotikal celó velik madjarski prijatelj nadvojvoda Josip, glave zmašiti. Ker je tej cesarski Visokosti to preveliko častenje Košuta preveč bilo in je svojo nevoljo izrazila, nameraval je baje nekdo celó napad na to prevzvišeno osebo, kar se pa taji.

(Na Sedmograškem) so pred madjarske porotnike postavili tiste rumunske domoljube, kateri so se pred 2 letoma hoteli pri cesarji pritoževati o narodnih krivicah, kateri jim Madjari delajo. O krutost!

Ogled po širnem svetu.

(V Srbiji) so čudne razmere. Kralj in njegov oče bosta začela po vojaško vladati, kraljevskih ukazov ne morejo niti sodnije več spoštovati, ker so zoper ustavo izdani. Uboga država!

(V Srbiji) bode menda oče Milan bivši kralj, ki je bil svoje dni popolnoma hrbet obrnil Srbiji, od kralja sina, dobil morebiti vse vladarske pravice. Sin Aleksander bode šel na potovanje, oče pa doma poljubno gospodaril in strahoval njemu nasprotno stranko.

(Avstrija, bodi previdna!) Po „nerešenih“ italijanskih pokrajinah, katere imamo še mi, ne zdihujejo le nezreli laški politiki, ampak tudi visoki laški državniki. Vsaj je celó ministerski predsednik Krispi nedavno v velikem svojem govoru obžalovaje pripoznal, da se Italiji, ko je hrepnela l. 1866. po vseh svojih „naravnih“ mejah, žalibog ni posrečilo to.

(Begija) nam bodi vzgled. Ondi je bila že do zdaj volilna pravica odvzeta udeležencem dvoboja; zdaj se bode pa z ostrimi kaznimi, zaporom in globami postopalo zoper dvojnike. Kaj rekó k temu naši zagovorniki dvoboja?!

(V Severni Ameriki) je potres dve mesti in nekaj drugih selišč razdejal.

Dopisi.

Iz Pišec pri Brežicah. Tukajšna posojilnica imela je dne 6. maja t. l. svoj X. občni zbor, katerega pa se je, nevem zbog česa, vdeležilo le pičlo število udov, komaj toliko, da je bil sploh občni zbor sklepčen. Med tem ko povsod po drugih krajih naše domovine posojilnice lepo in dobro vspevajo, in se njih promet v malih letih čudno hitro poveča, je žalibog pri tukajšni posojilnici bila opaziti doslej neka mlačnost; ker, akoravno ima že celih deset let svoj obstanek, znaša vendar njen promet samo 14.799 gl. Človek bi moral misliti, ker je posojilnica v Pišecah edina v celem brežiškem okraju, da bi vsaj ta morala dobro vspevati, pa temu dozdej ni bilo tako. Vzrokov, kateri so doslej njen napredek zaprečili, ne bi bilo umestno tukaj omeniti.

Pa upajmo, da se bode sedaj, ko ji je novo načelnštvo izvoljeno, tudi na novo in živahno začela gibati in se probudila iz večletnega spanja. Za ravnatelja je namreč izvoljen gosp. Fran Gerec, tukajšni trgovec in veleposestnik, mož, kateri bo gotovo z vso marljivostjo skrbel za napredek posojilnice, kar bodi njemu v čast, narodu pa v prid.

Nadejamo se pa tudi boljše in izdatnejše podpore od strani rodoljubov in drugih denarnih zavodov, da nam pomagajo in nas z vlogami podpirajo. Kajti, kakor znano, je tukajšno ljudstvo vsled ujme po trtni uši zelo ubožalo, sedaj pa se zopet marljivo peča z novimi nasadi vinogradov, za katero delo mu je treba gmotne podpore. Torej ima posojilnica tudi zmiraj veliko število prošnikov, pa žalibog ji ni mogoče vsem ustreči, ker ima premalo vlog. Obrnemo se toraj tem potem z nujno prošnjo do vseh denarnih zavodov in drugih rodoljubov, da se po mogočnosti spominjajo ljudstva, bivajočega v savskih pokrajinah, kateremu je treba za pridelavanje

pridelka, ki mu bo zopet do prejšnjega blagostanja pripomogel, sedaj obile gmotne podpore.

Iz Ormoža dne 30. aprila 1894. Pri zadnjem občnem zboru okrajne bolniške blagajnice ormoške dne 15. aprila 1894 odobril se je račun za drugo upravno leto. — Za tem vršila se je nova volitev in so bili voljeni: 1. V načelnštvo: Pernat Štefan, odvet. kand. v Ormoži, Sever Franc, posojilnični tajnik v Ormoži, Kranjc Vekoslav, not. kand. v Ormoži; Kranjc Rudolf, tesarski poslovodja v Ormoži, Meznarič Franc, črevljarski pomočnik v Ormoži, Trstenjak Martin, odvetniški uradnik v Ormoži, Horvat Alojzij, mlinarski mojster v Pušencih, Robič Maks, trgovec v Središči in Gomzi Franc, gostilničar in posestnik v Ormoži. 2. V nadzorstvo: Kranjc Franc, tesarski mojster v Ormoži, Mikl Alojzij, trgovec v Ormoži, dr. Geršak Ivan, c. kr. notar v Ormoži, Horvat Franc, črevljarski mojster v Središči, Cvitković Josip, gostilničar v Ormoži in Rajh Anton, krojaški mojster v Ormoži. 3. V razsodišče: Erhartič Jožef, tesarski mojster v Sodincih, Majdič Franc, mlinarski mojster v Pavlovcih, Potočnik Jakob, črevljarski mojster v Ormoži, Korpar Ivan, kolar v Osluševcih in Jaušovec Ivan, tesar v Ormoži.

Dne 21. aprila 1894 vršilo se je konstituiranje in je bil voljen: Kranjc Vekoslav, not. kand. v Ormoži, načelnikom, Gomzi Franc, gostilničar in posestnik v Ormoži, njegovim namestnikom in ob enem blagajnikom, Robič Maks, trgovec v Središči, poverjenikom za središko in bolfensko župnijo, Erhartič Jožef, tesarski mojster v Sodincih, pa predsednikom razsodišča.

Opozarja se toraj na to, da odslej sprejema vplačila in vrši izplačila blagajnik Franc Gomzi. Uradni dan je vsako soboto od 9. do 11. ure predpoludne.

Dohodkov je imela bol. blagajnica lansko leto 852 gl. 84 kr. Bolnišničine izplačalo se je 210 gl., zdravnikom dalo nagrade 133 gl. 38 kr. Za prevozne stroške porabilo se je 57 gl. 86 kr. Nagrade uradniku in potrebnosti stala so 278 gl. 72 kr. Ostalo pa je v blagajni 56 gl. 50 kr.

Iz Ljutomera. V nedeljo dne 8. aprila priredila je podružnica družbe sv. Cirila in Metoda besedo, koje čisti dohodki so bili namenjeni prevožnji oziroma postavljenju primerne spomenika pokojnemu pesniku in pisatelju slovenskemu, g. Josipu Freuensfeld-u. Ta beseda nam je pokazala, koliko priljubljen je bil pokojnik ne samo v domačem okraju, temveč tudi po sosednih in obče po vsej Sloveniji. Pozdravljali nismo samo gostov domačinov, kakor od Malenedelje, Cezanjevec, sv. Križa, Cvena, Veržeja, temveč podajali smo roke vrlim Slovenkam in Slovencem iz Ormoža, Ptuja, Ragone, Št. Jurja na Ščavnici, sv. Tomaža, sv. Miklavža itd. Posebno se je zrcalil med navzočimi kmetski stan, ki je prenapolnil prostore ter s tem pokazal in osvedočil, da tudi on čisla in spoštuje svojega nekdanjega učitelja, da tudi priprosti narod hoče občevati in čutiti s svojimi, se slovensko inteligenco, ki mu je zavetje liki koklja piščetom proti sovražniku, ki posebno tukaj pošilja ostre meče in puščice v slovenske tabore ter prijema za najnesramnejša orožja; a hvala Bogu, do sedaj vedno zamán. Zategadelj pa le pogumno s složnostjo naprej, kajti složnost je procvit naroda, nesložnost in kavsanje propad v brezup. „Z združenimi močmi!“ zamore slovenski narod premagati vse, tudi največje zapreke. — Slišali smo pri tej besedi prekrasno slovensko pesem, katero je pel ljutomerski mešan in možki zbor v obče zadovoljstvo. Nastopil pa je tudi ormoški mešan zbor korporativno, kateri se je odlikoval posebno z gospodičinama sestricama A. in M. Živile Slovenkinje in Slovenci iz Ormoža! — G. govornik narisal nam je s svojim dovršenim nekrologom pokojnikove zasluge ter pokazal, koliko je storil pokojnik za domovino in narod slovenski. On je umrl; a njegove zasluge žive na vekomaj. G. govorniku bodi na tem mestu izrečena presrečna zahvala. — Igrokaz „Čvrček“ v 5. dejanjih igral se je v občno zadovoljnost in naši diletante so pokazali, da zamorejo tudi večje igre vsprejeti v svoj delokrog. Vso čast in hvalo pa imamo priznavati „Čvrčku“ in „Srdani“. — Prostor bili so prenapolnjeni in radi tega so jo tuji gostje pre-

rano odrinili. Sklepajoč svoje vrstice, kličem vsem darovalkinjam in darovalcem in vsem, ki so nas počastili s svojo prisotnostjo „hvala lepa“ in na veselo svidanje v onem prostoru, kjer je treba pokazati svojo narodnost, svoje slovensko srce.

Iz Kranja. (Poročilo k računskemu zaključku hranilnice). Začetkom tega stoletja pričela se je tudi v Avstriji priznavati velika narodno-gospodarska važnost in blagodejnost hranilnic, to je, denarnih zavodov, ki imajo z jedne strani namen, da vzbujajo štedljivost mej občinstvom, s tem pa pospešujejo delavnost in marljivost, ter povzdigujejo v naravni posledici gmotno blagostanje, pa tudi kulturni napredek prebivalstva, — kateri pa z druge strani s po vlogah pridobljenimi velikimi denarnimi sredstvi pomagajo posestnikom, obrtnikom in trgovcem na ta način, da jim v potrebah na male obresti izposojujejo denar, ter jih varujejo visocih obrestij presebičnih posojilodajalcev. Prva hranilnica v Avstriji osnovala se je leta 1819 na Dunaji, prva v vojvodini Kranjski pa leta 1820 v Ljubljani, potem pa osnova novih hranilnic na Kranjskem dolgo časa ni napredovala. Še le leta 1882 nastala je nova hranilnica v Kočevju, leta 1889 pa mestna hranilnica v Ljubljani.

Tudi mesto Kranj poskušalo je že parkrat ustanoviti v sredini Gorenjske svoj denarni zavod. Že leta 1853 nameravalo je osnovati hranilnico kot zasebno društvo na delnice, toda visoka deželna vlada ni podpirala tega prizadevanja, poudarjajoč, da bi se ustanovitev delniške družbe za dobičkarsko spekulacijo ne strinjala s hranilničnim sestavom. Leta 1873 prizadevali so si zopet Kranjčani združeni z nekaterimi tržiški veljaki, da bi v življenje obudili zasebni zavod „Gorenjsko hranilnico“ s sedežem v Kranju, pa veliki dunajski denarni polom iz leta 1873 udušil je vse takratne dobre namere ter ohladil za dolgo časa zanimanje za ustanovitev hranilničnega zavoda v Kranju. Še le tretji poskus osnovanja hranilnice se je posrečil in dne 6. julija 1893 otvorila se je „mestna hranilnica v Kranju“ kot občinski zavod ter pričela svoje delovanje. Mestna občina prevzela je na sé velike žrtve za novi zavod, za kar jej gre vsa hvala; prepustila je hranilnici v mestni hiši brezplačno potrebne prostore, prevzela je vse poročstvo za njo in deponovala v ta namen kavcijo znašajočo 10.000 gold. na stroških za nje prvo uravnanje in prvo upravo pa je potrošila 1157 gl. 64 kr. Pa tudi meščanje kazali so gledé hranilničnih zadev takó v mestnem zastopu kakor pri opravljanju hranilničnih poslov lepo složnost, vzajemnost in veliko požrtvovalnost, in le na ta način bilo je možno, uspešno premagovati preobilne težave, ki so vedno združene z osnovo in začetnim poslovanjem takega zavoda. Skromen je bil začetek, a uspeh koncem polletnega poslovanja sme se imenovati ugoden. To dokazuje denarno gibanje našega zavoda, ki je bilo tekom pretečene polletne dobe sledeče: Skupnega prometa imela je naša hranilnica v prejemkih in izdatkih z vštetim preostankom gotovine v blagajnici 156.316 gl. 96 kr. Na hranilnih vlogah bila je do 31. decembra 1893 na 232 knjižic hranilnici izročena svota 58.969 gl. 83 kr. Od teh se je vzdignilo skupaj 1.630 gl. 18 kr., in je vložena ostala svota 57.339 gl. 65 kr. Če se tej svoti prištejejo kapitalizovane vložne obresti z 529 gl. 57 kr. iznaša stanje vlog koncem leta 1893 57.869 gl. 22 kr.

Vabilo k občnemu zboru „Kat. pod. društva v Celji“, ki bode v nedeljo dne 20. t. m. ob 3. uri popoldne v gostilni „pri belem volu“ (hotel Koscher) z navadnim programom. Odbor.

Književnost.

(O dra. Vošnjaka drami: „Doktor Dragan“) prinaša „Vienac“ iz perese g. prof. dr. Fr. Celestina v Zagrebu obširno, prav laskavo oceno, v kateri meni, da je junak drame slikan po dr. L. Tomanu, ki je bil izboren govornik in rodoljuben pesnik, ter je kot državni poslanec dobil železniško koncesijo, koja igra v drami vlogo tragične

krivde. Takrat se je ustava izpremenila in vodja slovenskih zastopnikov dr. Toman je igral važno vlogo, ne baš na srečo svojega naroda. Vse osebe drame so živo risane, a največ truda dal si je pisatelj, da riše junaka in njegov osodni pogrešek. Posebno drugo dejanje se odlikuje po lepi karakteristiki oseb in dejanja. Vidimo, da je sam pisatelj poznal in videl ministre v njihovih kabinetih. V 3. dejanju se bori junak mej častjo in dolžnostjo do domovine in pred pohlepom po ženi, ki ga je zaslepila in bogastvom. Premagati se da in zapade tragični krivdi, katera „ga izjeda, kakor strup.“ Jako lepo po zmyslu in prikazanju je 4. dejanje, v katerem se vrši volilni shod. Peto dejanje ima bolj melodramatični kolorit, a ni dvomiti, da bo večina gledalcev kazala, da je tudi ono dobro uspevalo. „Pisac je, tako konča prof. C. svojo oceno, i ovom dramom pokazao lijep dramatičan talenat i stojeći na tvrdom tlu zbilje pjesnički je prikazao odlomak iz života, u kojem se bori rodoljubje, a strada za svoj grijeh onaj, koji se izneverjuje svomu uvjerenju i narodu.“

(Pomladni glasi) — Ljubljanski bogoslovci so izdali IV. zvezek svoje zbirke pod naslovom „Pomladni glasi slovenski mladini“. Uredil Ivan Štrukelj. Založili sotrudniki. V Ljubljani, 1894. Tiskala „Katoliška Tiskarna“. — Cena jako lično natisnjeni knjigi znaša 25 kr., v karton vezana 35 kr. Obsega pa 11 prav primernih spisov za mladino. Naj bi si jo omislile vsaj vse šolske knjižnice!

(Zgodovinske povesti) za meščanske šole, II. del, spisal prof. Ivan Vrhovec. Izšle so v Blaznikovi tiskarni v Ljubljani in so že potrjene za šolsko rabo. —

V najem

se dajo vsled smrti posestnice, Potočinova, v sv. Petru pri Zidanem mostu ležeča posestva in sicer velika hiša — razun treh sob — v kateri je do slednjih let bila velika krčma, potem jedna mala in jedna jednadstropna hiša, veliki hlevi, kleti, lepi vrtovi, travniki, velik kozolec, velika poslopja za trgovino z žitom ali drugimi dežel. pridelki.

Vsa poslopja so prirejena za večjo krčmo in trgovino. Prostori za krčmo in druge sobe so deloma meblirane, — v kletih sodi vsake velikosti, — klaje za več glav živine na rastilu.

Novi savski most pri Radečah se dela mej temi hišami, ki se hočejo v najem dati. V tem kraju je dosti prometa, tovarna za cement in olje, plavičarji so bili v tej hiši redni gosti. Te hiše so blizu velike železniške postaje na Zidanem mostu in vstric Radečam — vezane v bodoče po železnem mostu.

Eventuelno se odda in proda na tem mestu nahajajoči se brod.

Ogleda se vse lahko vsaki dan. Pismena vprašanja se naj stavijo: dru. Srebre-tu v Brežicah ali dru. Slanc-u v Novem mestu. (85) 1—1

Dimnikarski poslovodja se takoj sprejme v Ljubljani Krakovski nasip št. 4, pod prav ugodnimi pogoji. Ivana Kovač, dimnikarska vdova. (82) 1

Pozlatar

FRANJO KRAŠOVEC

v Celji

Gospodska ulica št. 9

se pripoča slavnemu občinstvu in cerkvenim predstojništvom za prenovljenje altarjev, podob, okvirov, snazhenje in popravilo starih slik, križevih potov i. t. d.

Tudi naročila na vsa omenjena dela, za čisto novo napravo v vsaki obliki in slogu se izvršijo po nizki ceni in okusno stalno delo. (83) 3—1

Radi boleznⁱ je na prodaj hiša

s. posestvom. Pri hiši je mesarija in gostilna v najboljem teku. Odda se tudi to posestvo za več let v najem. — Več pove (ob nedeljah) Neža Jaklič v Vošnjaku pri Celji (86) 1

Na prodaj imam veliko vejač št. (84) 1 to je

žitočistilnih mlinov.

Kdor želi kaj kupiti, naj se obrne na

Blaža Kozar, mizar v Goričici, p. Sevnica.

Za vsako faro in krajno občino išče se razumna, spoštovana in denarno zanesljiva oseba kot **zupni mož** z dobrim postranskim zaslužkom. Pismene ponudbe naj se pošiljajo pod „201.191“. Gradec, na pošti lažeče (loco). (16) 10—9

Samo Moric Unger,

ključar za orodje, stavbe, stroje in umetno ključarstvo v Celji

oskrbuje uravnavanje tehtnic in uteži. — Dalje napravlja tehtnice in uteži ter nepravilne popravlja najhitreje.

Popravlja tudi stroje vsake vrste (mlatiline, za rezanico, šivalne stroje itd.). Pomankljive šivalne stroje zamenjuje s prenovljenimi ali kupuje. Dobé se pa šivalni strojiv zalogi zelo po ceni. Nadalje se

ta priporoča za napravo in popravo sesalk za vodnjake, vodovodne naprave in sprejema vsa dela spadajoča v stavbinsko in umetno ključarstvo, kakor: okove za nove stavbe, okraske, nagrobne, altarne in pokopališčne ograje ter mrežasta vrata itd., strelovode, kakor tudi poskušanje starih strelodov, kar izvršuje najbolje.

(79) 12—3

Zaloga narejene obleke za gospe

Rotovške ulice (Rathhausgasse) št. 19.

Izdelovanje obleke po meri vsakojake mode za dame in deklice. — Velika zaloga narejene obleke najnovejšega kroja, iz najboljšega blaga po nizki ceni. Za spomlad posebno priporočljivo: Spomladanski jopiči in dežni plašči, kapuci, ogrinjači raznih baž, mantleti itd. od navadnih do najfinejših. Obleka za deklice in otroke v najbolj rabljivih barvah ter zelo trpežna. Velik izbor predpasnikov za dom in gospodarstvo po največjem kroju in nizkih cenah. (34) 9—3

Za obilno naročbo se priporoča

Karol Roessner

krojač.

Dober zaslužek

odpre se s 1. aprilom inteligentnim, slovenske pisave dobro zmožnim in delavnim osebam, ki bi se hotele posvetiti važnej narodnogospodarskeji stroki. Ponudbe pošiljajo naj se v zaprtih pismih z napisom: „Dober zaslužek“ poste restante v Ljubljano. (44) 2—2

LUDVIG SMOLE

trgovec v Sevnici

prodaja Živic-eve škropilnice proti peronospori po fabriški ceni dalje pravo modro galico, kakor tudi nože, klešče in gumi za cepljenje ameriškanskih trt.

Ravno tam se dobi vsakovrstno kmetijsko orodje, rokodelska in druga železnina po nizki ceni. Lepi nagrobni križi za katere se preskrbe tudi napisi. (66) 8—2

po najnižjih cenah pod najugodnejšimi pogoji pošilja pod jamstvom in na poskušajo

IG. HELLER, DUNAJ

Glavna ulica št. 48.

Regalo ilustrirani 192 strani obeh zvezkov v nemškem jeziku za vsakršno lažjo razlag.

Preprodajati se liče.

(71) 20—3

Zahvala in priporočilo.

Slavnemu p. n. občinstvu se najuljudneje zahvaljujem za dosedaj mi skazovano zaupanje in odjemanje kruha in peciva vsake vrste v pekarni na Glavnem trgu (Hauptplatz) št. 7. Ob enem se drznem udano naznanjati, da poleg te pekarnice prevzamem s 1. aprilom t. l. tudi

pekarno na Graški cesti št. 19

(Grazer-Strasse).

Dobiti bode štirikrat vsaki dan sveže pecivo in ržen kruh.

Priporočam se tedaj cenjenim odjemateljem in slavnemu občinstvu še enkrat najtopleje z zagotovilom, da se bodem trudil postreči vedno najbolje.

V Celji, dne 25. marca 1894.

Z velespoštovanjem

Fran Edvard Vošnjak,

pekarski mojster.

(52) 3—3

Izvrstna iznajdba je

„Zacherlin-tinktura“,

s katero se na vseh prostorih, na katerih se prašek ne prime, ali da se ne more z njim blizo, doseže uničevanje mrčesov na izredno rapiden način.

„Zacherlin-tinktura“ rabi se vsled tega uspešno, osobito za odpravo zalege stenic, bolh, uši, katere se nahajajo v razpokah, tleh i. t. d., kakor tudi v živalskih kožah.

S Zacherlinovim praškom spojena „Zacherlin-tinktura“ pa je sredstvo, s katerim je moči na najhitrejši način in trajno odpraviti vsakovrstne mrčese, naj se nahajajo kjerkoli.

„Zacherlin-tinktura“ dobiva se v steklenicah po 25 kr. a. v. ali 1 gl. a. v. v vseh, uže itak navedenih prodajalnicah.

Za praktično porabo je potreben nalašč za to prirejeni razpršilec, kateri velja 1 gl. a. v.

(70) 10—4

